

12 RÖPIRAT.

Budapest 1883. szeptember 15.

III. évfolyam

XII. füzet.

Az antisemita népmozgalom és teendőink.

A nyíregyházi törvényszéknek a saktereket és hullaúszatókat felmentő ítélete Pandora szelenczéjévé vált a zsidóságra nézve. Azt hitték a zsidók, hogy ha a sok vesztegetés, terrorizálás, rágalmazás, hamis tanúállítás, kormányi beavatkozás után egyszer sikerül a felmentő ítéletet kieroszakolniuk, minden meg van nyerve a részükre. Elvakultságukban a helyett, hogy a közvéleményt felháborított felmentés után szerényen meghúzták volna magukat, – még kihívóbban viselték magukat mint azelőtt, szerte az országban. A fölmentett gyilkosokat gazdagon megajándékozta az izraelita központi iroda, sőt még a vén Montefiore Mózes is beállított Angliából fájdalompénz-prezentjeivel; a „Pester Lloyd” pedig kegyesen biztosította a magyar nemzetet arról, hogy „a zsidók neki megbocsátanak, de nem felednek.” A fölmentett sakterek ezután megkezdték diadalútjukat az országban. Scharf József a Móriczczal feljött Budapestre, a fővárosnak bemutatni magát és fiacskáját. A zornálok itt mindennap képekben örökítették meg minden mozdulatukat, s chorusban zengedeztek nekik hozsannát és halleiuját.

Csak a vak nem látta, hogy hónapok óta a zsidók annyi gyúanyagot halmoztak fel ebben az országban, hogy csak egy szikra kellett, hogy azok lángra lobbanjanak. Csak a politikai időjósulás mesterségéhez nem is konyító kontárok nem észlelhatték azt mikép a levegő telítve lön villanyossággal, s hogy csak egy kis súrlódásra volt szükség, hogy a plus és minus villanyosság összeütközzék, s a villámlás, dörgés és a menykőcsapások árja megeredjen.

A felhalmozott gyúanyagot lángra lobbantó szikra, a villanyosság két ellenkező pólusát összecsapásra vitt súrlódás szerepét a zsidó provokációk vitték mindenütt. Így volt ez Budapesten a „Fehér hattyú” előtt, így Zala-Egerszegen, így Tapolczán stb.

A főváros példája előreláthatólag ragadós volt az egész országban Augusztus 8-tól fogva egész a mai napig Magyarország belpolitikai hírei úgyszólván csak a kisebb-nagyobb mérvű zsidókravallók krónikájából állanak. A legtöbb helyen a demonstráló csoportok megelégedtek egyesek éljenzésével és zsidóellenes nóták eldalolásával; ismét a legtöbb helyen a zsidók ablakainak beverésével míg egyes helyeken, mint Budapesten, főleg pedig Zalamegyében a zavargás gyakran már fosztogatássá is fajult, sőt egyes zsidókat is vertek agyon.

A statárium Zalamegyére kihirdettetett, s Kozma Sándor kir. főügyész egy hivatalos iratában „lázdás”-ra minősíté a zalamegyei zsidóellenes zavargásokat, a melyeknél a kirendelt katonaság sortüzének sok magyar ember esett áldozatul

Leszámítva tán Erdélyt, bizton elmondhatjuk, hogy az ország legtöbb megyéjében nem volt város, a melyben kisebb-nagyobb mérvű zsidóellenes tüntetések vagy zavargások ne lettek volna.

Mármost aztán az a kérdés, ki és kik az okai és intézői mindezen sajnálatos eseményeknek?

A zsidók és zsidóbarátok hamar készen vannak a válasszal, (sőt e kérdést is ők siettek feltenni,) hogy: az antisemita vezérférfiak.

Ezt azonban ma már bajosan hiszi el nekik valaki; sőt ellenkezőleg mindenki tudja, hogy a jelenlegi zsidókravallók okai s egyenes előidézői maguk a zsidók, úgy általában népszaroló eljárásukkal, mint különösen a tiszta-eszlári per folyamán követett kebellázító üzelmeikkel és ezenfelül szünetnélküli provokációikkal.

A zavargások távolabbi okai aztán az éveken át „derült” volt tisztelt képviselő urak és a kormány. Mi már évek óta figyelmeztettük a képviselőházat és a kormányt a fenyegető veszélyekre; de jóslatunk Cassandra-jóslat volt, és a viszonyok teljes ismeretén alapuló intelmeinkre „röhögés” volt a felelet.

Hát most ne tessék minket okozni! Ne tessék gyújtogatással vádolni azokat, a kik a füst szagára a hivatalos tűzoltókat még akkor figyelmeztették, a mikor még a tető alól a lángok nem csaptak ki; s a kik kérve kérték ezen hivatalos tűzoltókat, hogy az Istenért! vessenek elejét venni a tűzvésznek; a „füstszagot-érzőket” azonban a hivatalos tűzoltó urak „bolondokénak” deklarálták s egy-egy „röhögési salve”-val abfertigolták.

Ha tehát a képviselőházban keresik a kravallók „értelmi szerzőit”, keressék azokat a zsidó és zsidóbarát képviselők padsoraiban a hol „derültség” szokott uralkodni azelőtt, va-

lahányszor egy-egy antisemita képviselő hányt a borsót a t. ház falára.

Ezen állításunkra mintha ismét hallanánk azt a már annyira megszokott „derültséget” a képviselő urak részéről.

No hát majd példákkal szolgálunk mindjárt.

Elvitázhatlan tény ugyanis, hogy a hét bevallott, nyílt antisemita képviselő kerületében sehol se történt rendzavarás se a múlt se a jelen évben. A 7 antisemita képviselő kerületei a következők:

Istóczy Győző Vasmegeye, Rum kerület, Lázár Lajos Hunyadm., Dobra ker., Onody Géza Hajdúm., Nánás ker., Simonyi Iván Mosonym., Magyar-Ovár ker., Szalay Imre Somogym., Lengyeltóti ker., Széli György Csanádm., Makó város, Verhovay Gyula Pestm., Czegléd város.

Mi tehát annak a „megfoghatatlan” dolognak az oka, hogy ezeknek az antisemita „bújtogatóknak” a kerületeiben a legpéldásabb rend és a legmélyebb csend uralkodott és uralkodik?

Ennek az oka igen egyszerű. Először is az, hogy ezen antisemita „bújtogatók” nem bujtogatnak. Mert ha bujtogatnának, természetes dolog, hogy bujtogatósaiknak első sorban azon kerületekben lenne fogatjuk, a mely kerületekre, melyeket képviselnek, közvetlen befolyásuk van. E képviselők antisemitikus működése olyannyira nem jár rendbontással saját kerületeikben, hogy például a rumi kerületben – daczára annak, hogy a „12 röpirat”, megindulása óta, e kerületbe havonként mintegy 200 példányban küldetik, – ezen egész idő alatt soha sem volt antisemita népszavargás. Pedig a vele határos (szent-gróthi, zala-eger-szegi, körmendi és szombathelyi) kerületekben ugyancsak volt a legutóbbi hetekben is elég zsidókravall.

A második ok az, hogy az antisemita képviselők kerületeiben a zsidóság kevésbé provokáló és népszaroló. A zsidók itt tudják, hogy minden czéges gazságuk a képviselő fülébe megy, a ki a sajtóban, a parlamentben stb. letörheti szarvukat a bőrukben megférni nem tudó jakheczeknek. A zsidó provokációk hiányából aztán természetesen ezen kerületekben a nép sem oly ingerült a zsidóság ellen, mint más kerületekben.

A harmadik ok az, hogy az antisemita kerületek népe tudja azt, hogy képviselőjük teljesíti kötelességét a zsidókérdés megoldásának előmozdításában is, s ezen kérdés törvényes utón való megoldhatására ő maga is megtette a kötelességét akkor, a mikor antisemita képviselőt választott. Ezen kerületek népe tisztában van a zsidókérdés egész hordereje s annak megoldása

roppant nehézségei felől; mert hiszen képviselőjük kellőleg tájékozta és tájékoztatja őket ezekről; – se szerint e kerületek népe tudja azt is, hogy a zsidókérdést se fütykössel, se vasvillával, se kövekkel megoldani nem lehet, hanem egyes-egyedül alkotmányos és törvényes úton.

Íme zsidóbarát hitetlen Tamások! Ezek az okai annak az előtettek „megfoghatatlan” dolognak, hogy az általatok „bujtogatónak” kvalifikált antisemita képviselők kerületeiben nincsenek zsidókravallok.

Mármost ezek után lássuk, mely képviselők kerületeiben fordultak elő a múlt és a jelen évben e sorok írásáig (szept. 10.) zsidóellenes tüntetések, illetőleg zsidóellenes zavargások és krallok?

E képviselők nevei, kerületeik megnevezésével (a hírlapok tudósításai nyomán) a következők:

Andrássy Gyula Esztergommege, Dorog kerület, Apáthy István Zalám. Letenye ker., Ábrahámffy Gyula Pozsonym. Galántha ker. Bányai Ödön Biharm. Margitta ker., Bende Imre Bácsm. Újvidék város, Bessenyei Ernő Zalám. Szt.-Gróth ker., Bittó Béni Pozsonym. Somorja ker., Bittó István Mosonm. Zurány ker., Busbach Péter Budapest város VI. ker., Chorin Ferencz Zalám. Baksa ker., Deutsch Lipót Baranyám. Mohács ker., Falk Miksa Zalám. Keszthely ker., Farkas Dávid Zalám. Zala-Eger szeg ker., gróf Forgách Antal Nógrádm. Losoncz ker., Fornszek Sándor Somogyin. Szigetvár ker., Földes Gyula Pozsonym. Duna-Szerdahely ker., Halassy Gyula Zólyomm. Besztercebánya város, Hegedűs Károly Veszprémm. Somlyó-Vásárhely ker., Helfy Ignác Vasm. Szent-Gotthárd ker., Hoffmann Pál Budapest VII. ker., Horváth Boldizsár Vasm. Szombathely ker., Kálmán Imre Nyitram. Szenicz ker., Kajuch József Liptóm. Rózsahegy ker., Kissovics József Veszprémm. Veszprém ker., Kovács László Sopronm. Eszterháza ker., Láng Lajos Veszprémm. Pápa város, Matlekovic Sándor Bács-Bodrogm. Apatin ker., Maximovic Miklós Bács-Bodrogm. Zombor város, Mezei Ferencz Nyitram. Szokolca ker., Nagy István Sopronm. Lövő ker., Nemeshegyi József Pestm. Szent-Endre ker., herceg Odescalchi Gyula Zalám. Tapolca ker., Pantotsek Rezső Pozsonym. Nagy-Szombat ker., Pázmándy Dénes Vasm. Körmend ker., Prileszky Tádé Pozsonym. Szt.-János ker., Rády Endre Hevesm. Gyöngyös ker. Rhorer Viktor Vasm. Németujvár ker., Roszival István Pozsonym. Stomfa ker., báró Sennyey Pál Pozsony város I. ker., gróf Somsich Imre Somogym. Nagy-Atád ker., Somssich Pál Somogyin. Curgó ker., Szalay Ödön Pozsonym. Bazin ker., Szabó Kálmán Somogym. Kaposvár kerület, Szájbély Gyula Vasra. Kőszeg ker., gróf

Széchenyi Pál Somogym. Marczali ker., Széll Kálmán Pozsony város II. ker., Szilágyi Dezső Budapest város VIII. ker., Szontagh Pál Nógrád m. Balassa-Gyarmat ker., Tisza László Krassó-Szörénym. Lúgos ker., Tóth Antal Sopronm. Csorna ker., gróf Török József Ungm. Ungvár ker., Tréfort Ágoston Sopron város, Unger Alajos Zalám. Nagy-Kanizsa ker., Uzovics Pál Nyitram. Galgóc ker., Veszter Imre Zalám. Lendva ker., Vidliczkay József Szabolcsin. Nyíregyháza város, gróf Zichy Ágost Pozsonym. Szemecz ker., gróf Zichy Jenő Székes-Fehérvár város, Zsigmondy Vilmos Selmeicz-Bélabánya városok.

Ezen képviselők egy része titkos antisemita, s közülök néhányat, reméljük, nemsokára a mi sorainkban üdvözölhetünk; egy másik kategóriájuk se-se elvű a zsidókérdésben, de nemsokára választóik kényszeríteni fogják őket az állásfoglalásra. A harmadik kategóriabeliek vad filosemiták, a kik eszerint legközelebb állanak a lisztában foglalt zsidókhoz, illetőleg kikeresztelkedett zsidókhoz.

Hogy miért voltak ezen képviselő urak kerületeiben kisebb-nagyobb zsidóellenes tüntetések, illetőleg zavargások és kravallók? arra igen egyszerű a felelet. Azért, mert választóik hallanak tőlük minden egyébéről beszélni, csak a zsidókérdésről nem; választóik közül ők csak a zsidó választóik kegyeit keresik, a kik elbizakodva az „ő Dephothirter”-jük „gewaltig” pártfogásában, irgalom nélkül nyúzzák e választókerületek népét, a nélkül, hogy képviselőjük közbeléptétől tartaniok kellene. S azért e kerületekben a nép se égtől se földtől nem remélvén segítséget a zsidó piócák ellen, az előtte egyes-egyedül nyitva levő utón: a kravallók útján fejezi ki elégtelenségét elzsidósodott állapotaink fölött.

Az országot futó-tűzként végig sepert antisemita nép-tüntetéseknek, – habár egyes jelenségein sajnálkozunk is, – meg van a maguk óriási hordereje, s ez abban áll, hogy az antisemita pártnak a zsidók és fullajtárjaik által folyton makacsul tagadt létezését ad oculos demonstrálták.

Így állván a dolog, (hála isten, csakhogy idáig jutottunk!) már most az a kérdés: quid nunc?

A zsidóbarát politikusok abc-jük végére jutottak: tudományuk csütörtököt mondott; mert a „röhögés”-sel e komor politikai és társadalmi probléma megoldását többé se el nem odázhathatják, se el nem fojthatják.

De arra sincs semmi remény, hogy a jelenlegi képviselőház és az elzsidósodott jelenlegi pártok hajlandók és képesek lenné-

nek a zsidókérdés kielégítő megoldását eszközölni, vagy csak kezdeményezni is.

Előttünk állanak a jövő évi választások. Minden reményünket e választásokba helyezjük. De mi antisemiták a képviselőválasztásokba szervezetlenül bele nem mehetünk. Ha ellenben szervezkedünk, kétségtelen, hogy a jövő évben legalább is 80–100 határozott, nyílt antisemita képviselő kerül ki a választási urnákból, még ha Rothschild milliókat dobna is oda az antisemita jelöltek megbuktatására.

Tehát szervezkedjünk! Itt az idő, most vagy soha!

Nem akarunk elibe vágni az antisemita képviselők e részbeni elhatározásainak és megállapodásainak, a melyek a képviselőházi üléseknek e hó végén történő újra felvétele alkalmával részükről fogamatba vétetni fognak, a párttá alakulásra, az országgyűlési antisemita pártklub megalakítására stb. nézve.

Azért e helyütt csak a megállapítandó pártprogramra vonatkozólag teszünk néhány észrevételt.

Mi úgy hisszük, hogy nekünk antisemitáknak se nem hivatásunk se az ügy érdekében nem áll, a jelenleg fen álló országos pártoknak konkurrencziát csináló új politikai pártot alakítani, a mely új pártnak programja felölelné összes politikai kérdéseinket. Mi nem aspirálunk ministeri tárczákra, következésképp nekünk mindegy, akár kormánypárti, akár pártonkívüli, akár egyesült ellenzéki, akár függetlenségi elveket vall is egyébként az, a ki magát nyílt antisemitának vallja. De ez utóbbi aztán *conditio sine qua non*.

A mi pártunk, az antisemita párt teljességgel át voltaképen koalícionális párt lesz, azaz a különféle országos politikai pártokhoz tartozó tagjai egy közös célra: a zsidó hatalom megtörésére egyesülnek.

Ez elvből kifolyólag a pártprogram is csak azon kérdéseket ölelheti fel, a melyek a zsidókérdéssel közelebbi összeköttetésben állanak.

Ezen punctum saliens kiemelése után előterjesztünk itt egy programtervezetet, a melyet saját részünkről az antisemita képviselők értekezlete elé megvitatás végett terjesztetni fogunk. Hadd legyen e tervezet már jó előre meghányva-vetve.

Az országos antisemita párt programmpontjai tehát a következők lennének:

1. A zsidóhatalom megtörése a politikai, társadalmi és közgazdasági téren, nevezetesen a sajtó, a pénzügy, a kereskedelem és az ipar terén. Ezen alapelvből kifolyólag sürgetendő mindazon

intézmények létesítése, s támogatandók mindazon törvényes mozgalmak, melyek a most kitűzött cél megvalósítására alkalmasak. Ilyenek:

2. A tehermentes birtokminimumnak megállapítása, illetőleg az otthont mentesítő törvény megalkotása.

3. Az iparszabadság korlátozása, kötelező ipartársulatok életbeléptetése és a képesítés kelléke útján.

4. A váltóképesség megszorítása.

5. Esküdtszékek behozatala bűnügyekben.

6. A bíróságok előtti vallási eskü visszaállítás.

7. Az italmérési regale megváltása; s ennek kapcsán a zsidóknak a korcsmáltatási jog gyakorlatától való eltiltása.

8. A zsidó anyakönyvek vezetésének a polgári hatóságra való ruházása.

9. A zsidók és keresztények közti házasságról szóló törvényjavaslat visszavetése.

10. A párttagoknak, a zsidókérdéssel közelebbi összefüggésben nem álló egyéb politikai s nevezetesen közjogi kérdésekben teljesen szabad kéz hagyatik.

Úgy hisszük, ezen programmpontokhoz nem kell bővebb magyarázat; csak azt akarjuk e helyütt kiemelni, hogy az 5-ik, 6-ik és 8-ik pontok kívánalmi, a tiszta-eszlári per által is elég drasztikusan illusztrált bajok gyökeres orvoslását célozzák.

Ha e programmpontoknak érvényt fogunk szerezni tudni: a zsidó-kalamitásnak nagyban elejét fogjuk venni. E programmpontok érvényesítése még nem lesz ugyan a zsidókérdésnek végleges, radikális megoldása; de addig is, míg e végleges, radikális megoldás nemzetközi utón létrejön: megóvjuk a magyar társadalmat attól, hogy a zsidóság azt a végfeloszlás, az elpusztulás örvényébe taszíthassa, s megóvjuk nemzetünket és hazánkat Lengyelország sorsától.

Választóimhoz!

A jelen képviselőházi nyári szünidő alkalmából, múlt augusztus hó vége felé kerütemet községet meglátogatni szándékoztam.

Alig kezdtem meg azonban körutamat, hírt vettem a szomszéd zalamegyei zsidóellenes zavargásoknak, a melyek az ország nagy részében folyó hasonnemű zavargások között a legnagyobb mérvűek voltak.

Noha az eddigi tapasztalásból tudtam azt, hogy a rumi kerület valamint a múlt évben ment maradt, úgy az idén is ment marad nézeteinek és érzelmeinek oly utón való nyilvánításától, a

mint ez sok más kerületben, nevezetesen pedig több, a rumi kerülettel határos kerületben történt és történik; mert a rumi kerület népe tudja azt, hogy képviselője a maga részéről a zsidókérdésben is megtette mindig s megteszi a jövőben is kötelességét arra nézve, hogy az égető zsidókérdés a t ö r v é n y h o z á s útján, t ö r v é n y e s úton megoldassék; – mindamellet, hogy a választókerületem községeknek bejárása közben esetleg ellenséges részről történő provokáció folytán csak a legcsekélyebb rendzavarásnak vagy tüntetésnek lehetősége is elvétessék, s nehogy ezen alkalmat a zsidók és a gaz zsidópajtások felhasználhassák ellenem s pozícióm ellen aljas céljaikra, azon zsidópajtás és zsidóbérencz gazemberek, a kik a saját kerületemben, a családi lakban Dömötöriben való pár heti tartózkodásomból s falusi pihenésemből is már-már fegyvert kezdtek kovácsolni akarni ellenem piszkos újságaikban: – én ezen tekintetknél fogva, legnagyobb sajnálatomra, kénytelen voltam körutamat félbeszakítani s folytatását csendesebb időre halasztani.

Az a körülmény, hogy a r u m i kerületben a legmélyebb nyugalom s a leghévízesebb rend honolt még akkor is, midőn a körülötte levő kerületekben, a melyeknek z s i d ó b a r á t képviselői vannak, tombolt a vihar, s a népszenevedély hullámai a legmagasabbra csapkodtak: h a t a l m a s é r v az én kezemben, az önök képviselője kezében, a mely érvet a legközelebbi képviselőházi zsidóvitánál a zsidóbarát képviselők fejébe is fogom vágni.

Szívélyes üdvözlettel

Budapest, szeptemberhó.
tisztelő képviselőjük
Istóczy Győző.

A ker. papság és az antisemita mozgalom.

Az „Összetartás” című. kath. közlöny egyik közelebbi számában „Tisza Eszlár” cím alatt egy (maga az „Összetartás” szerk. által is erősen kifogásolt) cikk jelent meg, melynek t. szerzője a „12 röpirat” júliusi füzetében közzétett „A magyar papsághoz” című cikkemben foglaltak ellenében óvó intelmet bocsájt közre.

Mivel mindenkinek kedves a maga portékája, s mivel a „Tisza Eszlár” t. szerzője az én portékámat ócsárolja, illetőleg elveimre mondja ki az anthemát, – kötelességemnek tartom, meggyőződésemmel, mivel azt már egyszer a nyilvánosság elé bocsátottam, síkra szállani.

Először is visszautasítom a t. szerző azon állítását, mintha én a zsidók elleni izgatásra szállítottam volna fel a papságot; olyan nincs! Tessék szerzőnek még egyszer átolvasni cikkemet, abban izgatásról egy szó sincs; sőt inkább nyíltan kimondom, hogy nem akarok a zsidók ellen izgatni.

Én cikkemben csak azt ajánlom a magyar papságnak, hogy hasanak oda, miszerint „antisemita” képviselőket választassanak polgártársaikkal. És ugyan kinek mi köze ahhoz, ha kormánypárti, független vagy antisemita jelöltet ajánl is az a pap híveinek?

Avagy hát mondja meg a t. szerző, mi kifogása lehet önnek mint

kereszténynek, egy oly programot valló férfiú ellen mint pl. Dr Nendtvich?

Reményilem olvasta Ön nagys. Nendtvich úr programját?

És higyeje el Uram! csakis i l y programra mellett lehet a zsidók szemtelen visszaéléseitől megmenekednünk; csakis ily program mellett lehet a sakterkések által befaragott keresztet támogatnunk!

Nem mondom én azt cikkemben, hogy űzzük ki a zsidókat! (Ámbár ezzel sem vétkezém, mert tessék elhinni kérem, jönni fog idő, midőn 2 eset közöl egynek okvetlen meg kell történni; t. i. vagy a zsidók verik ki utódainkat az országból, vagy utódaink verik ki a zsidókat. Már pedig akkor nekünk magyaroknak csak több jogunk van őseink vérén szerzett országunkhoz, mint egy betolakodott, keresztényellenes tanokat és elveket valló nemzetnek?! – Ezt csak úgy zárjel közt említsem.) Az én felszólításom oda irányul, hogy oly férfiakat ültessünk a képviselői székekbe, akik majd tudni fogják, jobban mint én vagy a t. szerző, hogy miképen kell bölcs törvények által „Megálljt” kiáltani a zsidók szemtelenségeinek. Úgy látszik, Uram, Ön nem ismeri még a zsidókat!

Egy társaságban a múlt hetekben, ahol több zsidó is volt jelen, a zsidókérdésről folyt a beszéd. Mindenki elmondta véleményét. A zsidók persze henczegték, mint rendesen. Utóbb egy valaki megunván a zsidó henczegést, azon megjegyzést tette, hogy „megéri ő még azt az időt, midőn a zsidók Palaestinába ballagnak”!

Erre aztán egy szemtelen zsidó azt merte mondani, hogy „hamarabb megéri ő azt az időt, midőn a g a l i c z i a i zsidók b e h i v a t n a k és a p a p o k t ó l e l k o b z o t t j ó s z á g o k b a n t e l e p í t e t n e k l e !”

Tessék Uram! Ez már úgy-e bár zsidó szemtelenség! És ilyenek után még egy pap hallgasson, és összetett kezekkel várja a jövőt? Ilyenek után egy pap, akitől hívei sokat várnak, aki híveinek mindenben irányadója, fogja be a száját, és egy kukkal se említse a zsidóság által letiport keresztény nép előtt, hogy mi módon lehet törvényes utón, a kereszténységnek a porból felemelkednie?! Nem Uram, a pap nem hallgathat!

A t. szerző azon intésére, hogy „bizzunk az Istenben, aki majd mindent a leghelyesebben fog „elintézni”, – az a megjegyzésem hogy: „Segíts magadon, az Isten is megsegít!”

A t. szerző szent hitünk legszebb tanát diktálja hogy: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat!” Nagyon szép tan ez szerző úr, és kötelességünk is azt követnünk; no de azt nem parancsolja az Úr Isten, hogy felebarátunk bűneit is szeressük. Ellenkezőleg, azt korholni és kárhoztatni tartozunk; már pedig hogy a mi felebarátainknak a zsidóknak vannak bűneik, arról meggyőződhetik a szerző úr, ha egyebek közt a „12 röpirat” egyik számában megjelent „Az elzsidósodott Magyarország” című cikket elolvassa.

Ön Fekete főügyészi helyettesre hivatkozik, hogy az azt mondta: miszerint a „katholikusok most a zsidók ellen, azután majd a protestánsok ellen tüntetnek”.

Fekete uram ezt talán csak azért mondta, mivel ezzel akarta az

esküdtek közt levő protestánsokat a maga, illetőleg a zsidóság részére megnyerni.

Aztán hát amit Fekete mondott, azt mindenki szentírás gyanánt veszi? Mondott Fekete még czifrább dolgokat is, és ön azt hiszi, hogy azok is visszhangra találtak sok kebelben?

No lássa, én meg vagyok győződve, hogy bizony Fekete beszédeire rá sem hederítettek protestáns testvéreink, mert minden magyar érzelmű protestáns époly antisemita, mint amily antisemitának kell lenni minden magyar érzelmű katolikusnak!

És talán nem csalódom ha azt mondom, hogy a protestánsok, dicsértükre legyen mondva, előbb voltak antisemiták mint a katolikusok.

Egy pár év múlva 1000 éves fennállását ünnepli Magyarország. Ezer éve lesz, hogy dicső őseink, akik között egy zsidó sem volt, e szép hazát számunkra elfoglalták! Ezer év alatt sok magyar veríték és magyar vér öntözte e földet, mely napjainkban a zsidónak termi a kenyeret. Igaz, hogy e kenyérből sok keresztény is eszik; – de keserű az a kenyér – melyet zsidó nyújt egy kereszténynek!

Egy pár év múlva ezer éve lesz országunk fennállásának. Ki tudja mit hoz reánk ezen ezredik év?

Sírunk-e majd akkor, avagy vigadunk? Igaz, hogy a magyar sírva szokott vigadni; de nem tudom, Magyarország e magasztos ünnepén, nem a fájdalom sajtol-e szemeinkből könnyeket?!

Mit gondol ön Uram! Ha dicső őseink, akik elvérzettek szép hazánkért, felkelnének sírjaikból, nem kellene-e előlük szegyenünkben elbúj-nunk? És ők nem kíváncznának-e vissza csendes nyughelyükre?

Gondoljon vissza Uram 48-ra, midőn a magyar egy rendezett hadsereggel bíró nemzet ellen kardot rántott jogainak visszaszerzésére. És mit vél ön? A most élő magyarokban nem pezseg talán olyan vér, mint 48-diki eleink ereiben folyt?

Higye el kérem, ha a kormány nem ad törvényes úton elégtételt a magyarnak a zsidóság visszaéléseiért, akkor szerez magának úgy, a mint tud.

De hogy meg nem engedett és a keresztény tanokhoz nem illő módon ne szerezz vissza a magyar az őt megillető jogokat: nem látja ön azt helyesnek, ha a papság megmutatja a népek a törvényes utat?

N. L.

Vác-egyházmegyei áldozár.

A „Szabolcsmegyei védegyelet.”

Somogy megye és Kecskemét példája után szabolcsmegyei s nevezetesen nyíregyházai elvbarátaink is védegyeletet akarván létesíteni a zsidóság által anyagi existenciájában fenyegetett keresztény közönség érdekeinek megóvása céljából, e végből f. é. augusztus 25-én Nyíregyházán egy népes értekezlet tartatott, a melynek lefolyásáról a Nyíregyházán megjelenő „Ébredjünk” című antisemitikus lap augusztus 30-ki száma a következőket írja:

A közgyűlést lapunk felelős szerkesztője mint ezen eszme hirdetője és megteremtője, d. u. 3 órakor nyitotta meg, mindenek előtt előadván

azon célta, a melynek következtében 25 polgártársával együtt a mai gyűlést összehívni bátorzkodott.

Ezután felolvasta és magyarázó beszéddel kísérte a lapunk 66-ik számában már ismertett egyleti czélokát, s midőn ez megtörtént, megkérdezte a jelenvoltakat, ha e czélok létesítése végett óhajtanak-e társulni? Erre az impozáns számban jelen lévő polgárság – az úri rendből kevesen voltak jelen, ami azt bizonyítja, hogy ezeket még hatalmas ébresztő szózatunk sem keltette föl életveszélyes álmukból, – lelkesült szavakban s dörgő hangon jelentette ki készségét a társulásra.

Ezek után a társulás előnyeit lelkes és meleg szavakban ecsetelte Ó n o d y Géza országgyűlési képviselő úr, a magyar keresztény nép igaz barátja és ügyeinek tántoríthatatlan lelkű bajnoka.

Majd Deák Ferencz, mint a hajdú-nánási polgári olvasó kör küldöttje tartott lelkesítő beszédet az egyesülés érdekében.

A gyűlés, id. elnökül ifj. Maurer Károlyt a „Szabolcsmegyei Közölny” derék szerkesztőjét és ügyünk lelkes barátját, titkáruul pedig Mikecz Józsefet, lapunk szerkesztőjét választotta meg.

Ennek megtörténte után, az alapszabályok elkészítése és a szervezkedés keresztülvitele végett, egy 12 tagú bizottság választatott.

A választás folyama alatt megkezdődött a taggyűjtés, és ott nyomban 216-an iratkoztak alá. Az aláírás azóta is folyik s már eddig igen számosan léptek be az egyesület kötelékébe.

A gyűlés egész végig a legszebb rendben ment véghez.

Mármost csak arra vagyunk kíváncsiak, hogy a „Szabolcsmegyei védegylet” alapszabályai is ugyanazon sorsban fognak-e részesülni, mint részesültek a somogy megyei és kecskeméti hasonló célú egyletek alapszabályai, a melyek tudvalevőleg a belügyminisztérium által már három vagy négy ízben visszavetve lettek különféle ürügyek alatt.

Avagy bizony dehogy vagyunk kíváncsiak ezt tudni! Hiszen már előre is tudjuk, hogy a szabolcsmegyei védegylet megalakulhatása csak szintűgy lehetetlenné fog tétetni a kormány által, a mint lehetetlenné tétetett a somogy megyei és a kecskemétié.

És hát mi az oka annak, hogy a kormány ily makacsul megvonja a keresztény-magyar közönségtől azt a jogot, a melyet a zsidóknak megadott azzal, hogy az „Alliance Israelite” magyarországi fiókegyleteinek alapszabályait megerősítette?

A sok közül egyik fő ok bizonyosan az, hogy ha a keresztény védegyletek alapszabályait jóváhagyná, el lehetne készülve arra, hogy a képviselőházban olyan „nagy hazafiak” által mint például Polonyi, Helfy sat. az összes ellenzék tapsviharai között, a legkíméletlenebb módon meg fogna támadtatni azért, hogy „holmi zsidóheccz-egyletek” alapszabályait jóváhagyta, s ezzel „a felekezetek közti békés együttléte megzavarni nem állotta”.

Mindaddig, míg az ellenzéken a zsidóbarát „nagy hazafiak”

adják a tónust, addig ne várja senki Magyarországon azt, hogy a kormány concessiókat tegyen az antisemitizmusnak. Mert egy kormány se evett bolondgombát, hogy maga vágja el maga alatt a fát.

Kergessétek pokolba az ellenzéki úgy mint kormánypárti zsidóbarát képviselőket, s akkor – minden meg lesz nyerve.

Jehi or! – Legyen világosság!

IX.

A Talmud elvei a gyakorlatban.

Soha sem ért még a zsidóság oly aranykort, melyben bűneinek és szenvedélyeinek oly szabad menetet, folyást engedhetett volna, mint ez utóbbi néhány év. A ker. hatalmak ez alig egy két évtized alatt megtörve, vagyonuk elkobozva, népeik szellemileg az időszakos irodalom, anyagilag az uzsora által rabszjira fűzvék; ami megmaradt, az csak a nyers anyagi erőnek látszata, mert a lényeg mindenestől zsidókézből van.

Ily hatalom tudatában az amúgy is tolakodó zsidó levét minden álarcot, és undok szenvedélyének szabad folyást enged. Azt a zsidó meg nem tűrheti, hogy őt különös nagy tisztelet nélkül említsd; ha gazságát mered szellőztetni, vadállati düh vesz rajta erőt, hogy kész bármely pillanatban kését beléd mártani. Pedig nem egyéb mint éppen ez a gazság szerzi vala meg roppant hatalmukat, mely ma, legalább az el-satnyuló vén Európában gúnymosolylyal néz parlamentet, nemzetet, sőt még a törvényt és törvényszékeket is. – E hazátlanul csatangoló nép magával ősi hazájából mit sem hozott; földönfutó koldus volt; nem vala helye a hova fejét lehajtsa. E hálátlan nép mit sem dolgozott; kenyerét nem kereste meg arca verejtékével. Nem tette kockára egészségét, épségét, életét a közjóért vagy családjáért; a mije ma van, igaztalan úton szerzett holmi.

Egyik legtekintélyesebb emeltyűjük volt vagyonszerzésükben a *hazugság, a tettetés és az ámitás*, Annál sikeresebb volt a zsidóra nézve a hazudás, minél tágasb körben beszélhetett, minél nagyobb tekintély-súlyt kölcsönözhet szavainak, és minél egyszerűbb és jószívűbb hallgató közönsége. A zsidók fölmentése kaput nyitott előttük, melyen e ronda csürhe vízárként zúdult be, szélteben szórva bűneit, kiválólág pedig hazugságait; beíkapaszkodék a sajtóba, hivatalokba, méltóságokba, hogy tekintélye súlyát vesse hazugságai mellé. Hogyne ment volna lépre a magyar, mikor ez oly jó, bárányszelíd nép?

Ha már most tekintetbe vesszük a körülményt, miszerint a zsidók erkölcstana a hazugságot megengedi, sőt kegyes férfiúhoz illő cselekménynek tartja, nemcsak, – hanem még Jehovájával is hazudtat: íme nyilván áll előttünk egy út a meggazdagodásra; mit törődjünk mi mások kárával?! – Az utóbbi néhány év valódi arany-kora a zsidók e fajta szenvedélyének. Ennek segélyével küzdöttek fel magukat állásokba és méltóságokra. Amint egy zsidó cikkét valamely ker. szerkesztő fölvette, az annyiba volt vehető, mint diadalmas zászló feltűzése az ostromlott

vár falaira Ezek csináltak helyet a többinek. Így jutottak lapok birtokába, így hazudtak agyon a társadalom érdekeit; így magasztalták fel egymás vittek be embereiket parlament és törvényszékek csarnokaiba: így csaltak színeskedtek és rombolták szerte hazánkban és mindenütt az erkölcsöt a szavahihetést, szóval a becsületet. Keresztények lapjai szolgálták zsámolyai hazugságok, ferdítések és ráfogások által fölemelendő zsidóknak, ezekben magasztalván legelőbb egymást mint nagy művészek, nagy tudósok, nagy írók, „legnagyobb tárczaírók”, „legkitűnőbb színműírók”, stb. – Ha itt-ott emelkedett föl hang ellenük: némely ker. lap azonnal készen volt megnyitni hasábjait oly cikkekre számára, melyekben egymást fehérre mosogatni törekvének. Elakarták hitetni a világgal többek között, hogy a már annyiszor elítélt. Talmud nemcsak nem ártalmas és erkölcstelen, hanem ellenkezőleg: nagyon magasztos erkölcsi eszméket hirdető könyv. Más hazugságaikkal e helyen nem törődöm; de ha már a hazugságok és ráfogások azon szélsőségére bátorodik valaki vetemedni, hogy az egész világ Ítéletével szemben a Talmudot tiszta erkölcsű munkának híreszteli: itt már „megállj”-t kiáltunk, a hazugságok és ferdítések ily szemétdombját át nem ugorjuk.

A „Pesti Napló” 1881. április 3-ik és 4-ikén közölt két cikket ily cím alatt: „A talmud és a középkori rabbinust tekintélyeknek a „Gój”-ra vonatkozó egynehány állításáról.” Alatta: „Istóczy úr figyelmébe ajánlva; írta Dr. Kohut Sándor pécsi főrabbi.” Hogy miért akarunk e két cikkel most, több mint két év után foglalkozni? ennek több oka van. Egyik ok az, hogy több mint másfél év múlt el megjelenésük után, midőn nekem ismerős kezekből vélemény végett megküldettek. A másik az, hogy annak idejében bizonyos körök e két cikknek nagy fontosságot tulajdonítanak. A harmadik az, hogy tudtommal, antisemita szempontból méltatva még nem voltak. Végre, a mi legfő, jelenleg éppen a zsidók hazugságai forogván szóban, tárgyalásunk keretébe esik a mai rabbinismus ez újabb hazugságainak leálczázása is.

Térjünk már most át az első cikkre.

A szoros tárgyilagosság e cikkben már onnét is kitűnik, hogy az első két sorban Istóczy úr neve kétszer fordul elő, utóbb pedig, miután csúnya germanizmussal telt szólamaival (képtelennek nyilvánult, kontárnak vált be,) Eisenmengert és Rohlingot nyiregyháziásan végigpökte, harmadszor is nyelvére veszi, meg 4 sorral alább ismét emlegeti. Hogy honnét fűj a Talmud szele és merre fűj? ez előzményekből már, ha jó orrunk van, tudhatjuk. – Ezután neki áll, öklelődzik jobbra-balra, míg szarva ily önmaga alatt levő gerendába nem ütközik: „Még nem született (t. i. meg) a mester (mondom a nyomda alá készülő „a zsidók története” című művem irodalmi részében), kinek tolla vagy ecsetje képes lett volna a talmudnak hü képét a részrehajlatlanság tárgyilagosságával ábrázolni.” – Ne, vak ne! Gratulálunk a főrabbinus úrnak ez önmagának szánt bókijához; ebből tudjuk meg legjobban, hogy ő is részrehajló, mivel ő már megszületett, míg a részre nem hajló mester még nem született meg! – „A Talmud tükrös” – mondja tovább az érdekes főrabbi – amely a bepillantának képét tükrözti vissza”;_ stb., hiszen mi is ezt mondjuk! „A Talmud azonban magának a zsidóságnak is ilyen világító tükre volt sok évszázadon át, sajátos szellemi életének, fejleményének világos képét mutatta.” Úgy hangzik ez, mintha anti-

sémíta írta volna. Azután: „A páratlan elméél¹⁾), mely a legtávolabbi tárgyak közt is tud összefüggést, a legközelebb állók közt is különbséget feltalálni; a dolog mélyébe ható²⁾), csaknem szórészálhasogató, vizsgálódó, elembonczolgotó, tömkelegoszlató nyomozás és fűrkészet ugyan *néha-néha üres tépelődéssé fajul*, ha pl. a kor uralkodó nézeteit, babonahitét, daemonológiáját, stb., a »szokott alaposzággal fejtegeti» stb. – Puffogó nagy germanizmusokkal tovább halad a rabbinusok „világnézete” és „pillanatnyi kedvetlensége” felett, azután neki áll a híres *akum* (bálványimádó) védelmének a szokott módon; t. i. hogy az semmi áron sem vonatkozik a kereszténységre, hanem a szó szoros értelmében vett bálványimádókra; és hogy ilyes dolog csak *egyesek nézetei*, nem pedig az egész Talmudé. – Hát hisz mi is ezt mondjuk; nincs az egész Talmud tömve káromlásokkal: hanem csak mint „egyesek nézetei” van benne egész nyaláb, amint azt majd látni fogjuk. Azt megengedi az érdemes „főrabbi”, hogy bizony az „akum” ellen akad ott elég káromlás, ha

*) Illik, hogy a mit czikkíró tenni elmulasztott, a Talmud e minőségeit mi világsítuk meg néhány példával. Hogy mily „páratlan elme-él” villog a Talmudban, mutatja a tömédek többi között az „Atyák mondásai” (Avosz, vagy „Pirke avosz” Talmudkönyv V. fejezetében), ahol így szólnak: „Tíz dolog teremtették a szombat előestéjén. Ezek a következők: A föld nyilasa (a mely t. i. Kórah és társait elnyelte), a (pusztában levő) kút nyílása, a nőstény számar (t. i. Bil'am-é) szája, a szívárvány (Noakh), a manna, a bot (Mózesé), a samir (ez egy neveléses, babonás féreg), az irás (t. i. a törvény), a felirat (a 2 táblán) és a táblák. Némelyek mondják: az ártalmas erők (ördögök) mesterünk: Mózesnek sírja, Ábrahám kosa, és némelyek szerint idetartozik még *az első fogó is, hogy vele a másodikat várthassák!* – így talá a Talmud „a legtávolabbi tárgyak között is összefüggést, és a legközelebb állók között is különbséget.”

²⁾ Tengernyi példa van rá, hogy mily iszonyú mélységekre hatol le a Talmud rabbinusainak esze a dolgok vizsgálatában; említék egyet-kettőt. Eszter könyvében mondva vau, hogy a király kiterjeszté feléje jogarát; ehhez a Megilla ily magyarázatot csatol: „Jokhanan r. tanítá: akkor az Ur 3 angyala volt segítségére (Eszternek); az egyik nyakát (és fejét) emel fel: a másik öt kecsessé tette; a harmadik Ahasvérus jogarát terjeszté ki. És mennyire nyújtá ki? Jeremiás r. Abba fia mondja; a jogar 2 könyöknyi volt és (az angyal) kinyújtá 12 könyöknyire. Vannak azonban, kik úgy hiszik, hogy 16 könyöknyire nyújtá ki; sőt Josua r. Lévi fia azt mondja, hogy 28, Khaszda r. pedig hogy összesen 60 könyöknyire nyújtá ki. – A rabbinusi ész mélyre hatásának egy másik példája ez: A Bava Meczia 86. lev. hátán mesélik a rabbinusok, hogy a Jehova meglátogatta a körülmetélés sebében szenvedő Ábrahámot a *nap hevében*. Kérdik már most, mi az a *nap hevében*? Felel Khama r. Khanina fia; Ez a nap 3-ik nap volt a metszés után (mikor t. i. a fájdalom leghevesebb volt); ekkor a Jehova meglátogatta őt; és hogy eme kegyes férfiút megóvjá a sok látogató elfogadásának terhétől: *kivóna a napot tokjából, hogy kiállhatatlan hőséget árásson, mely az emberket gátolja a járás-keléstől!* – A *lev tov* (jó szív) című könyvben (régí kiadás 72. 1. 1. old.) azt tanítják a rabbinusok, hogy szabad a vízbefúlót szombaton is megmenteni; de ha ez csak hálóval történhetnék, akkor nem; mert azon veszélynek tenné ki magát az életmentő, hogy hálójával embert akarván kimenteni, megeshetnék, hogy egy-két halacska is vetődne a hálóba; ami úgy venné ki magát, mintha szombaton halászott volna, a mi pedig nagy bűn! – A Szota VII f. Gemarájában így szólnak (hanem ezt deákul mondjuk): „Neque surresit? (arról van szó, hogy mily állapotban voltak a zsidók a vörös tenger medrében.) Nimirum, (tanta erant pavore correpti), ut essent omnes instar lóri in aqua. (Hoc. vidi, volunt impuri impudentesque Hebraei insinuare, quod decutita illorum inguina flaccescebant, quemadm. conum rigidum aqua maceratum, – Ugyancsak a Szota i. fejez. Gemarájában arról van szó, hogy Simson (Sámson) mi módon örölt a börtönben? Jokhanan r. véli: *hic molituram nihil alind, nisi rem veneream significare, prout in Job (XXXI. 10) dicitur: Molat alteri uxor mea et super eam incurvent se alii. Quare docetur, quemque adduxisse Uli uxorem suam in carcerem, ut ab eo (Simson) ingravidetur!* – Kell még több példa (ha kell szolgálhatunk) a talmudi „elme-él” megvilágítására?

milyen „pillanat alatt eloszló buborék is”; már pedig éppen ez az amit mi kárhoztatunk. A Talmudot ma is tanítják és tanulják: a mai művelt nemzetek között bálványimádók nincsenek: hát akkor kire vonatkoznak amaz istentelen tanok? De meg másrészt az egészen közönbös valami a zsidók előtt: ki milyen hitű; előttük csak *jehudim* és *ofdé elilim* vagyis bálványimádók léteznek. Majd rákerül a sor arra is, midőn éppen a rabbinusok irataiból fogjuk bebizonyítani, miszerint a legyilkolandó Edom a törvény tagadói csakugyan a kereszténység és mohamedánság, azaz: *hannocrim* (a nazaretiek, Jézus követői) és *hagarim* (agarénusok, mohamedánok). Föltéve, hogy mindez nem így volna, amint csakugyan van még akkor is hiu az ily védekezés; mert az közönbös valami, hogy mily vallású az az ember, akiről tanítjuk, hogy legyilkolható, kirabolható. Tisztességes, józaneszű ember ilyet senkiről sem taníthat. Minthogy pedig a Talmud „a hitetlenek legyilkolását, kirablását kétségtelenül megengedi; a mi „főrabbinok” saját szavai szerint pedig, a két ezer év óta minden időben rituális gyilkossággal vádolt zsidóságnak „a Talmud volt . . . ilyen világító tükre”, nem követnek el antisemitáink méltatlanságot, midőn az összes zsidóságot tükrével, a Talmuddal egyetemben, poklokra kárhoztatják.

Dr. Kohut Sándor pécsi főrabbi szóban levő 2 cikke a zsidóság ügyének egy mákszemnyit sem használt; ellenben igen jó anyagot szolgáltat nekünk arra, hogy az általa olyannyira felmagasztalt, a napfénynyel összehasonlított Talmud-tanokat rendes értékükre leszállítsuk, megérdemlett helyükre, az utca sarába dobjuk; a lelkendező, ámitásra szánt ferdítéseket, hazugságokat tartalmazó cikkek íróját pedig meggyőzzük arról, miszerint mi antisemiták még mindig vagyunk oly okosak, hogy egy fanatikus talmudista rút hazugságainak föl ne üljünk.

Caeterum censeo gentem Judaeorum perdemam esse.

Avellanus.

Zsidókérdés és antisemitizmus.

IV.

Tudva azt, hogy a zsidó lelkület alaptermészete a telhetetlen bírvágy, s a zsidók egyedüli és legfőbb célja a gazdagodás: a mint e fővonásból, ez alaptermészetből a zsidó lelkületnek összes tartalmát levonhatjuk, megösmérhetjük: úgy ebből világosan ki-magyarázhatjuk s megérthetjük tanaikat, törvényeiket és minden tetteiket, törekvéseiket is.

A zsidóknak a Talmudban mint törvénykönyvükben kifejezett, és a zsidóknak tetteiből az élet tapasztalatai alapján is levonható nézeteik a következők:

A zsidók magukat nem csupán külön vallásfelekezetnek, nem is csupán külön nemzetiségnek, sőt nem is külön emberfajnak, de külön, magasabbrendű teremtményeknek tekintik és hiszik, v alóságos embereknek, emberi jogokkal, személyiséggel bíró lényeknek a zsidók csak önmagukat tartják; a többi embereket pedig jog-

talán, lélekkel, személyiséggel és jogokkal nem bíró barmoknak tekintik. S ép azért, mert külön felsőbbrendű teremtményeknek hiszik magukat: minden tekintetben elkülönítik magukat a többi emberektől. A zsidó undorodik a keresztény ételéből vagy annak tányérjáról enni, annak poharából inni, valamint az ember undorodik az állatnak tányérjáról vagy ételéből enni. A testileg és anyagilag legutolsó, szív és ész nélkül szűkölködő rongyos, tetves zsidó, ha a legnemesebb keresztény ételéből eszik is, azt olybá tekinti, mint mikor a koldus a finom öleb tányérjáról enni kényszerül. Valóban csodálatos az a példátlan együgyűség, melylyel a keresztény társadalom a zsidók szemtelenségeit tűri! A keresztény azért még nem is haragszik, hogy a leghitványabb bűdös zsidó őt állatnak nézi, és utálja ételét mint minden használati készletét. Dehogy haragszik; sőt örül, ha csak bájos ábrázatát csodálhatja e jött-ment polgártársnak; töri magát, hogy kezet szoríthasson azzal, ki őt és véreit tönkre tette.

A mózesi törvények s a talmud tanai nyomán az orthodox zsidók úgy vannak meggyőződve, hogy az Isten az egész világot minden benne lakókkal együtt a zsidóknak adta esküvéssel erősített szerződéssel; mely szerződést ugyan megszegte az Isten, midőn Jeruzsálemet elpusztítani engedte; de azért az ő szerződéses joguk csak fennáll. És így, ha a zsidók az egész világ s minden benne lakók bírására törekszenek: akkor csak arra törekszenek, a mire az Istennel kötött szerződés őket jogosítja.

A neológ zsidók rendszerint nem hisznek még Istenben sem; de azért abban a hitben, hogy csak a zsidók emberek, megegyeznek az orthodoxokkal. S mivel pedig csak emberek bírhatnak személyiséggel és így tulajdoni s egyéb jogokkal, a többi- lények pedig mint jogtalan lények, csak a személyiséggel bírók tulajdon jogának tárgyait képezhetik s kell hogy képezzék: tehát a neológ zsidók szerint is az egész föld a rajta lakókkal együtt jogilag a zsidóké, s hogy tényleg is az legyen, arra folyton törekszenek.

E szerint az, hogy csak a zsidók emberek, személyek, és hogy az egész világ minden nemzetekkel együtt az ő tulajdonuk, minden zsidónak meggyőződése. A zsidók felvilágosodottság tekintetében ma ott állanak, a hol az 5000 év előtti barbár népek voltak és a hol ma Ausztrália emberevő benszülöttei vannak; a mennyiben csak saját fajukat tekintik jogalanyoknak, életre s tulajdonra jogosultaknak; szemökben a nemzsidó vagyona uratlan jószág mint a tenger homokja, s azé ki elfoglalja, maga a nemzsidó pedig személyiség nélküli mezei vad, azé a ki lelövi. A legműveltebb, sőt még a kikeresztelkedett zsidók is így vannak meg-

győződve, a mint egy Crémieux s Beaconsfield nyilatkozatai eléggé bizonyítják. S ezen meggyőződés természetes következménye is a zsidók nevelési és oktatási gyakorlatának. A zsidónak születésétől kezdve folyton azt csepegtetik már a szülői háznál szívébe, hogy csak a zsidó ember, a nemzsidó pedig lelketlen állat; a népiskolákban csaknem mindig ezt verik fejébe, sőt a rabbi-képezdekben meg kizárólag ezt és a nemzsidók elleni gyűlöletet, s azon utakat módokat tanítják nekik, mely utakon módokon az egész földet birtokukba venni s az egész emberiséget tulajdonuk tárgyává, rabszolgákká tenni lehessen; annyira kizárólag ezt tanítják, hogy a rabbi-növendékek minden egyéb ösmeretben teljesen járatlanok s tudatlanok maradnak, amint erről bárki meggyőződést szerezhet, ha ilyen rabbi-növendékekkel érintkezik.

Ha már most a leendő pap ebben a vak elfogultságban úgy megrögzítettetik, hogy az vérévé és testévé válik: a zsidó nép, a melynek oktatója, papja, tanácsadója, bírója, igazgatója, törvényhozója, sőt istene a rabbi, szintén nem fog más meggyőződést nyerhetni mint ezt; és ha más meggyőződése volna, hatalmában áll a rabbinak őt kiközösíteni s a büntetés minden nemével sújtani; ha pedig a rabbi egyebet tanítana, mivel az nem lenne az ezen meggyőződésben nevelkedett zsidók ínyére, világgá üldöznék, kenyerétől sőt életétől is megfosztanák az ilyen rabbit.

A zsidók a keresztény államok törvényeit magukra nézve kötelezőkül semmi részben el nem ösmerik. Nekik ép úgy megvannak a saját állami, társadalmi, közigazgatási és bíraskodási törvényeik mint Magyarországnak; tehát a mi törvényeinket ők, mint elnyomottakra ráerőszakoltakat tekintik, és alóla lehetőleg kibújni, azokat kijátszani hazafias és vallásos kötelességüknek ösmerik. A Messiásbani hitők sem egyéb mint az a remény, hogy el fog jöni azon idő, midőn az ő államuk a többi nemzetek hatalma alól nemcsak felszabadul, s ők törvényeiket nemcsak szabadon követhetik, s a jogállamok törvényeit nemcsak nem lesznek kénytelenek látszólag sem elösmerni; hanem államuk az összes nemzeteket és államokat uralni fogja, az ő törvényük fog uralkodni minden népeken, a szerint fognak ők Ítélni elevenek és holtak felett; mivel pedig e törvények szerint csak a zsidók emberek és tulajdoni s egyéb jogokkal bíró személyek, és nekik az Isten szerződéssel az egész földet s ennek lakóit átadta: tehát akkor az összes nem-zsidó népek rabszolgáik lesznek nekik. Ez a Messiás, melyet a zsidók várnak.

S a zsidóknak – mint ilyeneknek a keresztény nemzetek iránt azért, hogy őket emanczipálták, hálásnak lenni, vagy épen

azokkal összeformni eszök ágában sincs. Hogyan? ők forrtanak össze, ők, a zsidók, azon nemzettel, mely nekik jogszerint ép úgy tulajdonuk mint egy ménes vagy csorda? Hogyan? ők, a zsidók érezzenek hálát azon nemzet iránt, mely őket csak magával helyezte egyenjogokba, holott őket, a zsidókat azon nemzet felett a tulajdoni uralom illeti? A zsidók a nemzetek védvárán ütött, résnek tekintik az emancipációt, melyen már most behatolhatnak mindenüvé, s a nemzeti élet minden fontos posztóját elfoglalhatják, uralhatják, a nemzetet kizsákmányolhatják és rabigába verhetik. S hogy ez így van, bizonyítja azon évek története, melyek az emancipacionális törvény megalkotása óta elteltek.

Tehát drága államférfiak! kik az emancipacionális törvényt mint a „jogegyenlőség és szabadság vívmányát” fenntartani akarjátok, ajánlatos volna, hogy a „jogegyenlőség és szabadság” nevében kivívnátok, hogy a zsidók is emancipáljanak titeket; mert bizony állatoknak vagytok tekintve általuk, s higyjétek el, nevet nek a zsidók együgyűségeteken, mely magát a világosan szóló tények ellenére, néhány hangzatos hazug frázis és üres szóval félrevezetni, s a zsidó érdekek jármába fogni engedi! –

A zsidók szerint tehát a nem-zsidó, a goj nem ember; ép ezért a gojt megölni, a goj nőt megbecsteleníteni nem véték. A ojnak életét megmenteni szerintük ép úgy nem jó cselekedet, mint ha egy haldokló hernyót húz ki az ember a vízből. Sőt a gojt megölni erényes tett a zsidó részéről, mert fájának egy „ellen-ségét”, és céljuk felé haladásuknak egy „gátját” tette el láb alól. A gojnak nincs személyisége, és ebből folyó jogai egészség-, élet- és becsülethez; a gojnak rendeltetése az, hogy a zsidó céljaira szolgáljon ép úgy, mint a szarvasmarha.

A goj nem lévén személyiség (jogalany), vagyoni joggal sem bírhat. Ha a gojtól elveszi a zsidó a vagyont csalárdsággal vagy erőszakkal, csak a sajátját veszi el, a mit a goj jogtalanul bitorol; és e tekintetben nemcsak hogy jogtalanságot nem művel, de sőt bizonyos kötelességet teljesít, a mennyiben a zsidóság minden tagjának kötelessége oda munkálni, hogy megvalósuljon a nagy cél: minden jog és vagyon az övék, e föld az ő birodalmuk, és ennek lakói, céljaik eszközei.

A goj nem lévén személy, követelési joga sem lehet; tehát az alku vagy szerződés, a tartozás vagy Ígéret egy zsidót goj ellenében ép úgy nem kötelez, mint nem köteleznél, ha azt egy állatnak tette volna. A zsidónak, ha neked valamit ígért vagy kötelezett, esze ágában sincs azt megtartani; csupán az van eszében, azon töri fejét: hogyan bújhasson ki kötelezettsége alól, ho-

gyan kanyaríthasson be, hogyan hálózzon körül, hogyan árthasson legtöbbet neked, s hogyan tehesen tönkre egészen téged: dehogyan olykor-olykor teljesen ki nem bújhatik kötelezettsége alól, abból nem következnek, hogy nem bújna ki alóla, ha lehetne.

A zsidóknak mindez hitők, meggyőzések, s mindezt követik is. Ők a mai állami s társadalmi szervezetet jogosultnak nem tekintik, és azt, mint egyiránt jogosulatlant, hibást, természetellenest, vétkest, és az ő érdekeiket, jogaikat mélyen sértőt, teljesen felforgatni törekszenek, illetve oly képen akarják megváltoztatni, hogy a nem-zsidókat az állatok sorsára leszorítsák. „Egy új Jeruzsálemnek, egy új messiási birodalomnak kell támadni a császárok és pápák helyébe! – monda Crémieux. „A zagyva, tisztátlan vérűeknek pusztulniok kell a tisztavérű zsidóság előtt!” – monda D'Israeli. Ez magyarázza meg, hogy a zsidóság minden állami s társadalmi rend ellenes társulatokkal nemcsak szövetségben van, hanem azokat előmozdítja, terjeszti, azokban a vezérszerepet kezébe ragadni igyekszik és felhasználja őket céljaira.

Am a zsidó szektának mindent elnéz az állam, mely oly nagyon örködik a felett, hogy törvényeivel s érdekeivel ellenkező tanok és tények valahogy helyet ne találjanak azon vallásoknál, melyek alapelve: „Add meg az Istennek a mi az Istené és a császárnak a mi a császáré”; „Szeresd felebarátodat mint önmagadat”; „A ki kéri felsőruháját, add neki az alsót is”; „Szeresd azokat kik gyűlölnék, tégy jót azokkal kik bántalmaznak.”

1873-ban a rozsnói püspök részéről lett megsértése a placetum jognak mily nagy port vert föl, mennyi vitára adott alkalmat a képviselőházban! Mily nevetséges pedig keresnünk nagyító-üveggel és lámpással fényes nappal azt, a mibe másutt minden percben beleütjük az orrunkat és mégsem akarjuk meglátni.

Csodálatos, hogy az államok nem veszik észre, mily viperát melengetnek keblökön a zsidóságban. A „tisztelt háznak” borsószik a háta már ha csak nevét hallja is a social-democratiának; de a sima kigyót: a zsidóságot még dédelgeti, s engedi, hogy a „jogegyenlőség” nevében és a „szabad vallás-gyakorlat” oltalma alatt kiszívja a nemzet vérének. Pedig egyháznak, államnak és az összes jelen társadalmi rendnek hasonlíthatlanul veszélyesebb ellenségei a zsidók mint a socialisták, kommunisták és a többi hasonló szövetkezetek; ezek csak akkor és annyiban válnak veszélyesekké, ha és a mennyiben a zsidóság eszközeivé válnak; ezek csak egyenlőséget követelnek jogokban és vagyonban, s szabad tért minden „egyének tehetségei kifejtésére s önmaga és a közjó érdekében való érvényesítésére: de a zsidóság nem egyenlőséget,

hanem az összes nem-zsidók rabszolgaságát és, saját, talmudtól vezérelt zsarnoksága alá gyürését követeli! Ezt érti a zsidóság „jogegyenlőség” és „szabad vallásgyakorlat” alatt, uraim!

Szomorú csalódás, ha azt hiszitek bölcs honatyák, hogy a zsidóból polgárt neveltek; még csak embert sem faragtok belőle! Szű marad az az emberiség és társadalom fáján mindörökre, mely, ha idejében nem gondoskodtok mentő szerekről, megőrli az állam gyökereit és tönkre teszi Magyarországot ép úgy mint Lengyelországot tönkre tette!

Egy veszedelmes összeesküvés a zsidóság a fennálló állami és társadalmi rend ellen; egy, magát vallásfelekezetnek hazudó titkos banda, mely kívül helyezte magát minden jogi és erkölcsi törvényen, s az egész emberiség ellen halálos gyűlöletet táplál és irtó harcot folytat; veszedelmesebb complot bármely rabló-társaságnál, nemcsak azért, mert hatalma óriás, hanem főként azért, mert álnok és alattomos.

Nyíri Elek.

Az oroszországi zsidóügyi viszonyok történetéhez.*)

I.

Lengyelország első felosztása óta az orosz kormányzósági rendszer alá került lengyel részek kormányzói folytonosan azon előterjesztésekkel ostromolták az orosz kormányt, hogy mielőbb oly szabályrendeletet kell alkotni, mely ne csak azt akadályozza meg, hogy a zsidóság a lengyel társadalmat és különösen a köznépet erkölcsi és anyagi alapjaiból még jobban kiforgassa, hanem hogy egyszersmind a feltornyosult bajok orvoslását is lehetővé tegye. Egy ily jelentésben ezeket olvassuk: „A lengyel részekben rendkívül el van terjedve a zsidóság. A zsidó rendszerint azzal kezdi, hogy a földesúrtól a szeszes ital mérésének és árulásának jogát szerzi meg; ha a pálinkamérésből már bizonyos tőkére tett szert, annak egy részét a földesúrnak engedi át, hogy pálinkaméresi üzletében szabadabban mozoghasson, s hogy a földesúrnak korlátokat szabó befolyása alól menekülhessen. A parasztot rendszeren jobb minőségű pálinkával szoktatja a fogyasztáshoz, de ez csak addig tart, míg készpénzzel fizet; ha a paraszt a zsidó hitelét már egy ideig igénybe vette, akkor a szeszes ital minőségileg mindig rosszabb, egészségtelenebb és egyszersmind drágább lesz. – A zsidó nemcsak pálinkát előlegez a parasztnak, de fekvő vagyonának értékéhez képest pénzt is kölcsönöz neki és ezen előlegezési üzleteket annyi visszaéléssel gyakorolja, hogy az illető paraszt rövid néhány év alatt, terményeinek túlnyomó nagy részét a zsidó házába hordja. A hitelező zsidó a beszállított természetményeknek egy részét saját házi népének fogyasztására fordítja, másik részéből a szükséges pálinkamenynységet égeti, az azontúl maradó felesleget pedig értékesíti. A paraszt-

*) A jelen cikksorozat egy ismert nevű kitudó publicistánk tollából kerül ki. Szerk.

nak csak annyi marad az aratásból stb. saját szükségletének fedezésére, hogy nem sok idő múlva már ismét a pálinkaméző hitelező zsidóhoz kénytelen fordulni. A lengyel paraszt ily úton végleg eladósodván, teljesen a zsidó hatalma es befolyása alá kerül, a zsidó vagyonosodásának egyszerű eszközévé válik, kinek productiv munkaerejét teljesen kizsákmányolja. A zsidó fizeti a paraszt adóját, ő táplálja és korlátlanul uralodik felette, olyannyira, hogy a mely parasztról a zsidó leveszi a kezét annak a vándorbotot kell kezébe venni. A köznép termelő erejének kizsákmányolásából meggazdagodott zsidó rendszeren pénzkölcsönzési üzleteket igyekszik kötni a földbirtokosokkal, a kölcsönüzleteket rendszeren olyképen bonyolítja le, hogy a kölcsönvevő földesúrnak összes ingatlanát vagy bérbeveszi, vagy örök áron megvásárolja; mindkét esetben a legembertelenebb zsarolója lesz a népnek, melynek a zsidó beleegyezése, közvetítése nélkül még baromfiat sem szabad értékesíteni.” Az orosz kormányhoz intézett ezen jelentésekből olvassuk, hogy ha a parasztnál vásárló jelentkezik, a paraszt a vevőt előbb a zsidó úrhoz „do pana Zida” utasítja, a zsidó úr ekkor a paraszt tulajdonát potom áron megveszi, és azt a vevőnek és pedig a paraszt jelenlétében sokkal nagyobb áron adja el. – Az orosz kormányhoz intézett jelentések egyszersmind azt is megemlítik, hogy a földművelési néposztály munkaerejének kizsákmányolása és az erkölcsi nyomás hatása alatt nemcsak lelkileg, de testi fejlődésében is mindinkább visszamarad: – a férfiak rosszul táplált, erőtlen testalkatú, gépiesen működő eszközök a zsidók kezei között, a nők életelen és örömtelen vézna lények, holott pedig a felsőbb körökhöz tartozó lengyel urak és nők termete után Ítéelve, a lengyel fajnak erőteljesnek, munkabírónak, szabályos alkatúnak kellene lennie.

A lengyel királyság kormányzóságaiban alkalmazott kormányzók nemcsak az adóalap növelésének szempontjából, de azért is folyton sürgették a zsidók szabad gazdálkodása ellen alkalmazandó rendszabályok életbeléptetését, mert féltő volt, hogy a zsidóság lassanként az orosz kormányzóságokba is átszivárog, és hogy testi, erkölcsi és anyagi javai- ból az orosz köznépet is ép úgy teljesen ki fogja vetköztetni, mint a lengyel köznépet kivetköztette.

Az orosz kormány a kormányzóságoknak teljesen összhangzó jelentéseiből meggyőződván arról, hogy az orosz birodalomhoz csatolt lengyel kormányzóságokban a földművelő néposztály önerejéből többé nem képes kiszabadulni a zsidók körmei közül, és hogy az állami kormányzat által nyújtandó szigorú védelmi intézkedések nélkül a tulajdonképeni productiv erőt az adóalap fokozására s általában az állami hatalom és közjólét fejlesztésére felhasználni nem lehet: a beérkező jelentésekből egy kimentő emlékiratot állíttatott össze, és azt azon javaslat kíséretében terjesztette a korona elé, miszerint egy külön bizottságot azon utasítással méltóztatnék kiküldeni, hogy a panaszolt tarthatatlan állapotoknak beható tanulmányozása után célra vezető rendszabályokat dolgozzon ki a terjessze a korona jóváhagyása alá.

Az emlékirat többek között ezeket mondja: „Nem lehet bizton megállapítani, hogy a zsidók mikor telepedtek le Lengyelországban; – annyi bizonyos, hogy már 1096-ban meglehetősen el voltak terjedve; utóbb a Spanyol és Németországból elűzött zsidók is ide menekülvén számuk még inkább megszaporodott; – tőküket, melyeket magukkal

hoztak, oly ügyesen tudták felhasználni és értékesíteni, hogy lassanként nemcsak az egész kül- és belforgalom, nemcsak a mezőgazdaság és mezőgazdasági ipar, de „még a kincstári jövedelmek felett is kizárólagos uralmat gyakoroltak. – A zsidóság a vagyon-szerzésnek összes eszközeit hatalmába kerítette, és a mily mértékben, a zsidóság vagyona gyarapodott, ugyanazon mértékben hanyatlott a köztalálkozások és nemzeti jólét; a zsidóság teljesen megmértelyezte a lengyel nép erkölcsi tulajdonait és magához ragadta az országnak anyagi erőforrásait. A zsidóság nemcsak a magán társadalomra ütötte reá befolyásának és hatalmának bélyegét, nemcsak a magán productiót, de más állami javakat is szabadon zsákmányolta ki. Igaz, hogy 1454. óta egyik rendelet a másikat érte: az egyikben a zsidósággal kötött adóssági ügyletek érvénytelenségnek nyilvánítottak, a másikban a vám, sószállítás, adóbehajtás stb. bérbevételétől lettek eltiltva; – de már késő volt; a zsidóság már ekkor oly nagy vagyon és befolyás felett rendelkezett, az elszegényített társadalom minden rétegét erkölcsileg és anyagilag már annyira corumpálta, hogy a kormányrendeletek ellene irányuló határozmányának végrehajtását a gyakorlati téren teljesen képes volt megghiúsítani.

Az orosz birodalomnak oroszok által lakott kormányzóságaiban a zsidóság csak itt-ott tudott tért foglalni. A kiewi és nowgorodi megszárlások után a zsidóság az oroszok által lakott területekről majdnem teljesen kivonult, és Lengyelországban keresett menekülést.

Az orosz kormánynak csak azóta lett alkalmja a zsidóságnak a társadalmi és állami rend teljes felforgatására irányuló tulajdonságaival bővebben megismerkednie, a mióta a lengyelek által lakott Fehéroroszország és néhány déli tartomány az orosz birodalomba lőn kebelezve. A zsidóság azért veszélyes az államra nézve, azért nem lehet azon ürt áthidalni, mely közte és a többi néposztály között létezik; mert az állam érdekei iránt csak annyiban bír érzékkel, a mennyiben azokat saját érdekeivel összhangzásba hozhatja; mert teljesen elkülöníti magát a többi néposztálytól, vallás, szokás, viselet, életmód, nyelv stb., s főleg az által, hogy a productiv munkában egyénileg részt nem vesz, „földműveléssel foglalkozni nem akar, sőt visszaélés, csalás és fortélyok által éppen a productiv elmektől vonja el a kiérdemelt keresetet, hogy oly jelentéktelen üzletágakra adják magukat, melyekből a munka és becsületes életfentartási módokhoz szokott többi néposztály még tengődni sem volna képes, s melyeket a zsidóság, csalás, törvénytelenések és visszaélések által a vagyonszerzés bőven jövedelmező forrásául tudja felhasználni; hogy sajátos teljesen elszigetelő felekezeti rendszerük, a hazához való ragaszkodás és felvilágosodottság hiánya, az állam érdekei iránt viseltető közönyössége s azon solidaritás alapján, melylyel együtt és egyenként a keresztény felekezetek érdekeinek kizsákmányolására törekszik, a többi néposztály megutálására és gyűlölésére szolgáltatnak alkalmat. Vagyonosságukkal arányban emelkedik fajuk szaporodása; – minden utat módot fel tudnak „használni arra, hogy a közteherviselés kötelezettsége alól kibújhassanak. – A legnagyobb szegénység, nélkülözések eseteiben sem lehetne őket productiv munkára, földművelésre szoktatni. Leginkább oly üzletekkel foglalkoznak, melyek által a magán és az állami érdekeket leginkább megcsonkíthatják. A birodalom nyugati határszélein az állami bevételek rovására jelentékeny jövedelmeket hajtó dugáru-kereskedést

corrupáló összeköttetések és megvesztegetések által kizárólag monopolizálják.

Az orosz kormány, az állam érdekeibe ütköző ezen tulajdonságai daczára, továbbra is megengedte, hogy az orosz birodalomhoz csatolt lengyel kormányzóságokban tartózkodhassanak; de egyszersmind szigorú intézkedések által akadályozta meg azt, hogy a tulajdonképi orosz kormányzóságok területeire is áttelepedhessenek, vagy hogy oda bármennemű üzleti összeköttetéseket létesíthessenek. – Felmentette a zsidóságot a katonaaállítás kötelezettsége alól, miután a katonaszolgálatra teljesen alkalmatlanoknak bizonyultak; ellenben kétszeres adófizetésre kötelezte őket, és egyszersmind az iránt is intézkedett, hogy elkülönített felekezeti beligazgatási intézményeik, a zsinagóga falai között saját törvényeik és hagyományaik alapján ítélő és intézkedő kanáljaik a polgári törvények és az állami rendőrség felügyelete és hatásköre alá helyeztessenek.

A zsidóság, úgymond az emlékirat, a földbirtok és az italmérés kibérlése által a legembertelenebb módon zsarolja ki a népet. A földtortok és italmérés bérlete a zsidóság kezében végtelen sok visszaélésnek képezi forrását, mert a pénzkór, uzsora, kapzsiság és haszonlesés minden kigondolható törvénytelen, bűnös és becstelen eszközeit felhasználják arra, hogy különösen a földművelő néposztály anyagi és productiv erőforrásainak kizsákmányolási útján vagyonukat gyarapíthassák. Az egész mezőgazdasági munkaerő productiójának feleslege a zsidók zsebeibe gyűl össze, a mezőgazdasági iparnak minden ágát kezeik közé kerítették. Az országot és annak összes lakosságát a legembertelenebb és leggyalázatosabb utakon és módokon szipolyozzák ki. Végül hangsúlyozza az emlékirat, hogy az orosz birodalom lengyel részeiben az adóteher elviselésére képtelen földművelő néposztálynak teljes elszegényítését sőt nyomorát kizárólag a zsidóságnak a szükséges állami intézkedések által idején korán nem korlátozott szabad gazdálkodása idézte elő.

A korona az emlékiratban foglalt javaslatához képest, 1802. nov. hó 9-én kelt ukázban megparancsolja a senátusnak, hogy egy külön kiküldendő bizottság vizsgálja meg a zsidóságot terhelő visszaéléseket, és a megejtett vizsgálat eredményéhez képest a felszaporodott bajok gyökeres elhárítására alkalmas részletes szabályzatot dolgozzon ki, s terjessze a korona jóváhagyása alá. A bizottság tagjaiul kinevezettek: a bel- és igazságügyminister, Tschartoryskij Ádám herczeg és Potoczki Szever gróf.

A kiküldött bizottság, a korona jóváhagyása alá terjesztett indokolt jelentésében részletesen is megjelöli azon irányadó tekinteteket, melyek a szabályzat kidolgozásánál vezérelték, hangsúlyozza: hogy ha az általános polgári közigazgatás hatásköre a zsidóságra is kiterjesztetik, és a kahálok hatásköre szabályoztatok és ellenőrzés alá helyeztetik; ha az állami nyelv elsajátítására köteleztetnek; ha tőlük a visszaélések és törvénytelenések elkövetésére alkalmat szolgáltató keresetforrások elvonatván, földművelés, gyár- és kézműipar gyakorlására kényszerítetnek; ha azon lényeges eltérések, melyek a zsidóság és az állam többi néposztályainak életmódja között kifejlődött, kiegyenlítetnek: akkor a zsidóság lassanként megszűnik veszélyes lenni (?) az államra es azon néposztályokra, melyekre az állam hatalmi ereje támaszkodik

A hat részből és 54. §-ból álló szabályzatot a korona 1804. évi

dec. hó 9-én erősítette meg. E szabályzatból csak azon pontokat fogjuk itt idézni, melyek kétségkívül elhatározó befolyást gyakoroltak azon kedvező viszonyokra melyeket az Oroszbirodalomban a gabona-bevásárlás, gabonakereskedés, kiviteli forgalom és az iparfejlesztés terén constatálni lehet.

11. §. A zsidóság négy osztályra különítetik: földműveléssel foglalkozó parasztoakra, gyár- és kézműiparosokra és hatóságilag bejegyzett kereskedőkre.

13. §. A zsidóság az 1801. dec. 12-én kelt ukáz értelmében csakis a lengyelek által lakott, továbbá Astrachan, Kaukasus, Jekaterinoslav, Cherson, Tauria, tehát azon kormányzóságokban vásárolhatnak és adhatnak el ingatlan vagyont, melyek a zsidósággal együtt csak nemrég lettek az Oroszbirodalomba kebeleazve.

16. §. Ezen itt felsorolt kormányzóságokban a zsidóság a földbirtokosoktól földeket bérelhet, szerződéseket köthet, de semmi szin alatt sem szabad pálinkát, általában szeszes italt árulnia.

17. §. Azon zsidók részére, a kik földbirtokot nem vehetnek, és nem bérelhetnek: Lithvánia, Minszk, Volhynia, Podolia, Astrachan, Kaukasus, Jekaterinoslav, Cherson és Tauria kormányzóságokban a korona birtokából fognak földet kihasíthatni; e czélra 57,000 katr. hold lesz rendelkezésre bocsájtható.

20. §. A zsidók azon kormányzóságokban, hol tartózkodásuk meg van engedve, mindenféle gyárakat állíthatnak.

21. §. Azon zsidók, a kik gyárakban dolgoznak, csak egyszeri koronadó lefizetésére kötelezhetők.

23. §. A főnebb megnevezett kormányzóságokban a fenálló törvények korlátai között kézműipart folytathatnak.

24. §. A kézműiparral foglalkozók fel vannak mentve a kétszeres adófizetés kötelezettsége alól.

25. §. Ha a zsidóság a megnevezett kormányzóságokban kézműipar után meg nem élhetne, akkor a kevésbé lakott Jekaterinoslav, Cherson, Tauria, Astrachan kormányzóságokba és a Kaukasusba telepítenek át.

26. §. A felsorolt 12 kormányzóság területén a fenálló törvények, rendeletek és városi szabadalmak korlátai között kereskedést üzhetnek.

28. §. Zsidó gyárosok, kézművesek, kereskedők, művészek bizonyos meghatározott idő tartamára az oroszok által lakott kormányzóságokba, sőt a székvárosokba is elutazhatnak. A kormányzó ez e-ekben útlevéllel látja el őket. A kiállított útvevelekről hónaponként kimutatás terjesztendő a belügyminiszter elé. Az utazó zsidóknak német szabású ruhát kell viselniök; ha zsidósan utaznak, a rendőrség által illetékességi helyükre lesznek visszatolonczolandók.

29. §. Ha a zsidók a földművelés, gyár-, háziipar és kereskedés terén rendszeren és becsületesen dolgoznak, a kormány őket ugyanazon módon fogja megadóztatni, mint a többi alattvalókat.

30. §. A zsidónak földművelő parasztnak, gyár- és kézműiparosnak vagy bejegyzett kereskedőnek kell lennie; a kik ezt nem képesek törvényesen igazolni, azok barangolóknak tekintetvén, szigorú büntetés alá esnek.

31.–33. §. Jelen szabályzat megjelenése után 2 év eltelte után azon kormányzóságokban, hol a zsidóknak a tartózkodás megengedettik, csa-

lád- és mellékneveiket az illető hatóságnak fogják bejelenteni mely neveket azután többé megváltoztatni nem szabad; ezen bejegyzett neveket alkalmazzák az általuk kiállított okmányokra. Egyik osztályból a másikba csak a hatóság engedelmével léphetnek át.

34. §. A főnebb megnevezett kormányzóságokban 1808-tól számítva zsidó bérletet, csapszéket, korcsmát vagy korsót nem tarthat, pálinkát nem árulhat sem saját, sem más neve alatt, sőt még laknia sem szabad olv házakban, hol szeszes ital árultatik, sem községekben, sem az ország-utak mellett.

35. §. Azon földes úr, kinek birtokán 1808. után zsidó bérletet, korcsmát, csapszéket tart és pálinkát mér, első ízben a kincstár javára 8 frtot fizet, melynek fele a feladót illeti, másodikízben 16 frtot, harmadízben birtoka elvétetik és 10 éven át tutorság alá helyeztetik.

36. §. Ellenben a zsidó első ízben 160 frttal, másodikízben 320 frttal fog megbírsálgoltatni, harmadízben Szibériába száműzetik

37. §. Mindazon szerződések, melyeket a zsidók 1808. után a pálinkamérést illetőleg kötnek, teljesen érvényteleneknek tekintendők.

38. §. Addig is azon adóságot, melyet a paraszt, vagy más osztályhoz tartozó a zsidó korcsmájában csinál, behajtani nem szabad.

46. §. Ha valamely zsidó tartózkodási helyét meg akarja változtatni, annak először is a földesúr bizonyítványát kell előmutatni, hogy mindennemű kötelességének eleget tett; ezenkívül a törvényszék előtt a kábaitól kiállított bizonyítvány által kell igazolnia, hogy a korona-adókat lefizette. Ha e feltételeknek eleget tett, az útlevelet vészére ki lehet állítani azon helyre, hol letelepedni akar; ha útlevél nélkül találtatik, a rendőség által azonnal letartóztatandó, és azon pusztaságokra szállítandó, melyek a kóborló zsidók letelepítésére kijelölve vannak.

51. §. A rabbi csupán vallásügyi dolgokban támadt vitás eseteknél bíraskodhatik, a kiszabandó büntetéseknél a zsinagógában kihirdetendő intésre és rendreutasításra kell szorítkoznia. Senkit sem tilthat el a hűsvéti báránytól. Azon rabbi, ki a szabályzat ezen határozománya ellen vét, első ízben 80 frttal, másod ízben 160 frttal büntetendő, harmadízben Szibériába fog száműzetni.

53. §. Ha új szakadék, felekezet támadna a zsidóság körében, a kiszakadóknak megengedtetik, hogy új zsinagógát építhessenek, és külön rabbit választhassanak. Minden egyes városban egy k a h á l t kell tartani ok. (Ez aztán csak a m u s z k a dolog! – Szerk.)

54. §. A kahál ügyelni tartozik arra, hogy a koronaadó rendesen és pontosan befizetessék; ők tartják őrizet alatt és kezelik a zsidó község pénzeit, melyekről rendes számadást tartoznak vezetni. Ezen számadásokat a városban a polgármesternek, a korona-községekben a kerületi kapitánynak és a magán községekben az illető földesúrnak tartoznak előterjeszteni. Ha a számadásban hiba találtatik, vagy ha az eltér azon számadástól, melylyel a zsidó községnek számolt be: az illeti kahál a törvény teljes szigorával büntetendő.

R.

Franciaország és Magyarország.

Miután meggyőződünk arról, hogy a francia antisemita mozgalom szilárd alapokon indult meg, szükségesnek találtuk a magyar antisemiták nevében üdvözölni francia elvtársainkat, s ezzel jelezni a szolidaritást, mely a két ország antisemita mozgalma közt kell, hogy fenálljon.

Augusztusi füzetünk korábban be lett fejezve, mintsem a „L' Antisémitique” 10-ik számát megkaptuk, a melyből közöljük az alábbi levelet; úgy hisszük azonban, hogy ezt most is elég jó időben tesszük.

A „L' Antisémitique” f. é. augusztus 4-ki száma tehát a következő levelet hozta, saját üdvözlő válaszával együtt:

Au Comité de Rédaction de „L' Anti sémitique.”

Messieurs!

La nation hongroise, que l'on peut déjà justement tenir pour une nation antisémite, a accueilli la nouvelle de votre vaillant „L' Antisémitique” avec l'enthousiasme le plus vif.

Enfin la France, à laquelle, à sa Révolution de 1789. est dû l'ai Franchissement dans toute l'Europe de la race juive, de ces infâmes parasites de l'humanité, – enfin la France prend en ses mains l'oeuvre de l'affranchissement des peuples de l'Europe du joug flétrissant de cette race exécrationnelle.

Honneur et gloire à la généreuse nation française, dont les aigles sont le symbole de la liberté des peuples.

La liberté, l'égalité et la fraternité humaine, proclamées par la nation française, sont de nos jours menacées par la caste juive, qui veut confisquer pour elle-même, même ces grands principes; et de plus, c'est au nom même de ces principes qu'elle veut courber sous son honteux esclavage les nations non-juives.

Les Hongrois, qui sont menacés par cette race maudite dans leur existence nationale – nous avons sur 15 millions d'habitants 700,000 (sept cent mille!) Juifs, – seront aux Français antisémites les plus dévoués alliés, et je crois, avec nos institutions libres, des alliés même très-utiles.

C'est la nation française qui est la plus appelée à mener et, à diriger un mouvement international: et nous Hongrois reconnaissons dans cette lutte internationale pour la civilisation et pour la liberté, la nation française pour notre guide, pour notre chef, d'autant plus, que c'est à Paris que siège „l'Alliance Israélite universelle”; il faut donc qu' à Paris même se constitue „l'Alliance Anti-israélite universelle.”

Votre parole trouve chez nous le plus vif retentissement, car

nous Hongrois, nous ne déposerons pas les armes tant que la victoire définitive ne sera pas remportée.

Salut à la France antisémite de la part de la Hongrie antisémite! Salut à vous, vaillants camarades Français de la part d'un Hongrois, qui lutte déjà depuis huit années dans le parlement et dans la presse contre la tyrannie juive.

B u d a p e s t h , le 30. Juillet, 1883.

Victor Istóczy,
député au Parlement hongrois."

„Merci au vaillant lutteur, au patriote qui nous apporte son concours.

Nous savions bien qu'il ne nous ferait pas défaut.

Unis par les mêmes idées, forts de la même sympathie, fiers de la même haine, poursuivant le même but, la France, à son tour, salue la vaillante Hongrie, cette victime du Juif!" –

Ugyanez magyarul:

„A L'Antisémitique” szerkesztőségi bizottságának.

U r a i m !

A magyar nemzet, a melyet már méltán lehet egy antisemita nemzetnek tartani, az Önök derék „L'Antisémitique”-jének híret a legélénkebb lelkesedéssel fogadta.

Elvégre Franciaország, a melynek, illetőleg 1789-ki forradalmának köszönhető a zsidófajnak, az emberiség ez elősdiének egész Európában való felszabadítása, – elvégre Franciaország veszi kezébe Európa népeinek ezen faj meggyalázó igája alól való felszabadítása művét.

Tisztelet és dicsőség ezért a nemes francia nemzetnek, a melynek sasai a népek szabadságának a jelvényei.

A francia nemzet által kihirdetett emberi szabadság, egyenlőség és testvériség, napjainkban a zsidó kaszt által van fenyegetve, a mely még ezen nagy elveket is önmaga részére akarja elkobozni; s mi több, maguknak ezen elveknek nevében akarja szégyenletes igájába hajtani a nem-zsidó nemzeteket.

A magyarok, a kik ezen faj által nemzeti lételükben vannak fenyegetve – 15 millió lakos között 700,000 (hétszázezer!) zsidó van nálunk, – az antisemita francziáknak leghűbb szövetségesei fognak lenni, s azt hiszem, hogy szabad intézményeink mellett, igen is hasznos szövet-ségeik lesznek.

A francia nemzet van leginkább hivatva valamely nemzetközi mozgalmat vezetni s igazgatni: és mi magyarok ezen, a civilizációért és a szabadságért vívott nemzetközi harcban a francia nemzetet ismerjük el vezérünknek, „annyival is inkább, mert Parisban székel az „Alliance Israélite universelle”; kell tehát, hogy magában Parisban alakuljon meg az „Alliance Anti-israélite universelle.”

Az Önök jelszava nálunk a legélénkebb visszhangra talált; mert mi magyarok nem tesszük le a fegyvert mindaddig, míg a végleges győzelem kíványa nem lesz.

Üdvözet az antisemita Franciaországnak az antisemita Magyarország részéről! Üdvözet Önöknek, derék francia bajtársak, egy magyar részéről, a ki már nyolcz év óta küzd a parlamentben és a sajtóban a zsidó zsarnokság ellen.

B u d a p e s t , 1883. július 30.

Istóczy Győző,
magyar országgyűlési képviselő.”

„Köszönet a bátor küzdőnek és a hazafinak, a ki közreműködésében részeltet bennünket.

Jól tudtuk, hogy ez a közreműködés nem fog nekünk hiányozni.

Egyesítve egy és ugyanazon eszmék által, erők ugyanazon rokonszenyv által, büszkék ugyanazon ellenszenvre, egy és ugyanazon célra törekedve: Franciaország viszont üdvözli a vitéz Magyarországot, a zsidónak ezen áldozatát!”

Az első francia antisemita képviselőjelöltek és a francia antisemitizmus.

Július 30-kán tartatott Parisban az antisemita liga központi bizottságának (Comité central de la Ligue antisémitique) első alakuló gyűlése. Mihelyt az alapszabályok, melyekről a lapok eddig csak töredékeket hoztak, egész terjedelmükben előttünk fekszenek, bővebben fogunk szólni róluk.

Addig is registráljuk azt az érdekes hírt, hogy H. d e J a n z é senator (felsőházi tag) állt élére a „L' Antisémitique” című lapnak; s ezenkívül Parisban legközelebb „Le vrai Progrès” (A valódi haladás) czim alatt egy új antisemita lap fog megindulni. Sőt az „Oest. Vlksfrd.” azt is hírli, hogy Bécsben is legközelebb egy francia nyelven szerkesztett nagy politikai antisemitikus lap fog megjelenni. Több francia nemzetgyűlési képviselő és senator e célból egy társulatot alakított, s 500 darab 1000 frankos részvény fog kibocsáttatni. A szerkesztőséget a bécsi „Tribune” párisi levelezője veszi át.

Sőt mi több, a gőzerővel haladó francziák már antisemita képviselőjelölteket is állítanak fel. A „L' Antisémitique” f. hó 8-ki száma a lap élén jelenti, hogy Paris első választókerületében a megürült nemzetgyűlési képviselőszékre G a n i e r antisemita jelölt is kitűzetett. Sikert ezen legelső

fellépéstől maga a jelölt se vár ugyan, de elfogadja a jelöltséget azért, hogy, mint maga mondja: „a gondolkozók szemei a jelen társadalom sebére legyenek fordítva.” Francia elvtársaink azonban tovább is ütik a vasat: szeptember 30-kán A pt-kerületben is képviselőválasztás levén, ott is állítanak föl antisemita jelöltet. A párisi központi bizottság ezenkívül máris megkerestetett antisemita képviselőjelöltek küldéséért még a következő választókerületekből: Bordeaux, Besançon, Toulouse, Nancy, Oran és Algír város.

Ezenkívül, úgy látszik, kedvező fogadtatásra talált Parisban e füzetek szerkesztőjének azon, a múlt hetekben tett indítványa, hogy – tekintve a német antisemiták pártos, fakciózus magatartását, a mely a múlt ápril hóban Chemnitzben tartott 2-ik antisemita kongresszust majdnem meghiúsította, a f. hóban Drezdában megtartani akart 3-ik nemzetközi kongresszust pedig tényleg lehetlenné is tette: – a közel jövőben t a r t a s s é k Parisban egy nemzetközi antisemita kongresszus, a melyen a magyarok is úgy, mint a többi európai nemzetek küldöttei is szívesen megjelennek.

Ugyancsak a „L' Antisémitique” f. hó 8-ki száma, – melyben már a munkatársak majd mind saját nevük alatt szerepelnek mint: A. Vrécourt, Ganier, A. B. Badaire, H. Terrayl, P. Minart stb. – egy hosszú czikkkel tiszteli meg e füzetek szerkesztőjét is, a melyben a francia közönség előtt ismerteti az ő működését, s többek közt azt mondja, hogy „nagyítás nélkül elmondható, hogy a magyar képviselőházban 1875. évi ápril 8-kán tartott interpellációja signal ja volt az antisemita mozgalomnak, a mely Európában néhány év óta oly nagy lendületet vett.”

Amint tehát mindezekből láthatjuk, az antisemitikus áradat francia részről erősen dagad!

Denique, a francziánál van csak az „élan,” a minek bővebb illusztrálásául hadd álljon itt még a „L' Antisémitique” f. h. 1-ji számában közölt következő cikk, a melyért s a hozzá hasonlókért a francziaországi Kozma Sándornak távolról sem jut eszébe sajtópert indítani.

„Saint-Étienne (Loire), 1883. augusztus 27.

Mint volt bíró, mint ügyvéd, tanár s nemzetgazdászati felolvasások tartója több év óta hazafiúi aggodalommal szemlélem a francia tőkének és értékeknek az izraelita kalózok (flibustiers) nagy bankárjai áltcal való kiaknázását.

Sátorfáikat közöttünk felütve a nélkül, hogy egybeolvadnának velünk, a nemzet többi részétől erkölcseikre, rítusukra, egyoldalú egybekeleéseikre, ragadozási és kizsákmányolási szellemükre nézve teljesen kü-

lön állva, az arany borjúnak ezen ósdi imádói javában azon úton vannak, hogy alaposan kizsákmányolják és tönkretegyék a Frankok nemes fáját.

Készek minden alávalóságra, megszokva minden becstelenséget, korhelyei minden bűnnek, a legaljasabb üzletek örökös tartói: ez az átkos faj, minden póruson át szívja magába az iparos és mezőgazdasági munkások vérét és megtakarított filléreit.

Mint bírónak Algírban, volt alkalmam látni azt az ösztönszerű és megérdemlett gyűlöletet, melylyel az arabok (Pedig ezek is sémiták. Szerk.) üldözik a J u d i - kat. A zsidó Crémieux decretuma, a mely hit-sorsosainak megengedte, hogy nemzetörséggé alakulhassanak akkor, mikor ez a jog az araboktól megvonott, húsz évvel hátravetette Algír pacificációját.

Egy napon egy arab jó hozzám Bône-ban:

Bíró! – mondja ő nekem – megverekedhetem-e a zsidókkal? – Miért teszed hozzám ezt a kérdést? – szólok hozzá. – Mert fel vagyok háborodva – feleli ő. – Hogyan! Mi vérünket ontjuk Franciaországért, s ez megtagadja tőlünk a jogot, hogy felfegyverkezzünk, míg ezek a disznók (hallouf) itt katonaruhában paradíroznak előttünk! Lásd, ha te nekem azt mondod, hogy szabad, hát én magam az én matrak-ommal neki megyek az egész század zsidónak és tönkre verem őket.

Én igyekeztem csillapítani az arabot, de siker nélkül.

De ez semmi azokhoz képest, a miknek Franciaország az áldozata. Köztudomású, nyilvánvaló, elvitatlan tény, hogy a francia pénzügyek, az állampapírok úgy mint az értékpapírpiacon teljesen a nagy zsidó bankároknak, a zsidó pénzügyi syndikátusnak a kegyelmére vannak hagyva, a melyek formá szerint kiszivattyúzzák a francia tőkéket.

A börze, Mercur e temploma, tolvaj-lebujjá lön, a melynek a zsidó csirkefogók a királyai és patentírozott fosztogatói.

A tények, melyeket az ön lapja oly bátorsággal jelez, a francia tőkének és megtakarított pénzeknek leggonoszabb ellenségeinkre való átszállása, sajnos, nagyon is alaposak.

A zsidók a mi szerencsétlenségeinkre és bukásunkra alapították szerencséjüket, építették nagyságukat.

A nemzeti és népies közérület, a mely oly pontos – önkéntes nyilvánulásaiban, nem téved itten. Az Orosz-, Magyar- és Németországban megkezdődött mozgalomnak nálunk is terjednie s élesbűlnie kell. Itt a haza üdvéről van a szó.

A szabadkőművesi dirigens páholyok, a főtanács, a zsidók uralma alatt állanak, a kik innét az európai forradalom minden szálait kezükben tartják és mozgatják. Az „Alliance Israélite universelle” Franciaországot is belebonyolította ezen óriási összeesküvésbe. A civilizált társadalmak ezen ezerkaru polypnak kénye-kedvére vannak bízva, a mely számtalan szivornyáit mindenütt alkalmazza. A zsidó az az ellenség, a ki ellen minden tisztességes embernek, minden kereszténynek szünet nélkül küzdenie kell. Fel a (természetesen franciaországi – szerk.) zsidóra! Fel a kizsákmányolóra és az élösdire! Fel az uzsorásra, a banditára, a gazra, a ki egy vétkes tolerancia védszárnyai alatt elszegényíti s elkorcsosítja a Frankok nemes nemzetének vérét. Szervezzünk egy kereszties hadjáratot az arany borjú ezen imádói ellen! Adják vissza a mit

tőlünk elraboltak; menjenek vissza palaesztinai vadonjaikba; s egy egészségügyi örökös kordon óvja Európát ezen ázsiai cholera ellen, ezen finánciális és szabadkőművesi phylloxera ellen.

C. Lebrun,
ügyvéd s volt bíró.

A kóser cukor*) kérdéséhez.

A sákterok által rituálisan leölt és megvizsgált, s így kósernek nyilvánított állatok húsa lévén csak zsidók által fogyasztható, (mert ha valami baja volt, vagy pláne úgy döglött meg, akkor tréfi, egye meg a goj!) a „választott nép” ezen extravurstjának még csak meg van az a máza, hogy óvatos az élelmi cikkek fogyasztásánál; de már a répacukor tisztán növényi anyag, a mely növényi anyag azonban nem termeltetik kóser magból, külön kóser földön, hanem – mint most már kitűnt, – csak a cukorgyárban különítették el készítés közben, a mely cukor aztán az illető sákter megjelölésével és pecsétjével láttatván el, mint kóser cukor megy a forgalomba, minden bizonynyal azért, hogy ezt a cukrot aztán bátran fogyaszthatja a zsidóság.

Már most okvetlenül fel kell merülnie annak a kérdésnek, hogy hát mi szükség van voltaképpen a zsidóság részéről a cukornál is ezen megkülönböztetésre?

Az illető kasázó sákternek a kóser cukrot jelelő veres betűs írású pecsétje nincsen-e összefüggésben azon „báránvér” symbolismával, melylyel a zsidók aunak idején Egyiptomban ajtójukat megjelölték azért, hogy az isten „öldöklő angyala” őn álok ne gyikoljon!?

Valjon nem annyit tesz-e ez, hogy: zsidó, ezt a cukrot bátran fogyaszthatod, ebben nincsen „öldöklő” anyag!?

És annál inkább is, mert annak a cukorgyámak, – honnan a kóser cukor véletlenül keresztény kézbe került, – tulajdonosa zsidó, kinek talmudja szerint a gojt megölni Jehova előtt kedves cselekedet, ki áll azért jót, hogy a nem kóser, tehát keresztények fogyasztására szánt cukor nincsen-e inficiálva valamely lassan élő méreggel, vagy legalább is a gój szaporodását gátló holmi dr. Fux-féle praeservativum extractumával!? Hisz máskülönben mire való a cukornál ez a megkülönböztetés, ha egyik cukor olyan mint a másik!? – Nos!?

Ezt a különös dolgot figyelmébe ajánljuk mindazon kegyes szívű félkegyelmű zsidópajtásoknak, kik legtöbbszörre ugyan kényeszerűségből, a mi reájok nézve ugyan még nagyobb gyalázat, – a mellett allegálnak, hogy majd idővel „belénk olvad a zsidó,” (no bizony olvadjon ő beléjük, még pedig legelőszőr is az utcán sípoló rongyszedő vén zsidó, minél hamarább!) az a zsidó, ki nemcsak hogy velünk egy tálból nem eszik, hanem még kávéjába is, – minden bizonynyal fontos okból, – külön cukrot gyártat.

És így most már tovább menve, hát mindazon élelmi cikkek tisztaságáról és ártalmatlanságáról kezességet

*) Lásd a „Függetlenség” f. é. 229-ik számának mellékletén, Tömösközi Gerzonnak Abouyból ugyanezen cízzel aug. 12-én keltezett levelét.

mer-e vállalni valaki, melyek zsidó kézből kikerülve goj-oknak szánvák, mikor nyilván való dolog az, hogy az ilyen lelmi czikkeket a zsidó, mielőtt elárúsítaná a kereszénynek, rituális an megfertőzteti, ha mással nem, hamarjában egy leköpéssel!?

Ezt a nem gyerekjátékba vágó kérdést egész alázattal intézzük Magyarországnak belügyministeréhez, kinek éppen mostanában kasálták el a zsidók, vagyis tették kóserré, azaz hogy környülméleték egyik szép urodalmát! „
Dr. Balaton.

A konstantinápolyi zsidóknak, az üldöztetésük fölött panaszkodott avignoni zsidókhöz írt válasza.

– A „L' Antisémitique” után. –

Türtöztessétek magatokat! Legyetek gyógyszerészekké s a kereszények meg lesznek mérgezve; legyetek uzsorások és tönkre teszitek őket; tanuljatok, és ők rabszolgáitok lesznek; legyetek ügyvédek s ők elvesztik pereiket; legyetek seborvosokká, és darabokra metélitek őket; legyetek nőkereskedők, és a kereszények elrothadnak; menjetek mint orvosok betegágyukhoz, és kiadják a lelküket: – várjatok és legyetek nyugodtan!

Levelezőlap.

Másolónak Sz-d. A közlemény, terjedelmessége miatt, de az okból is, mert periratok közlése füzeteink keretén kívül esik, – nem hozható.

P. K. úrnak N. K-a. Ne fesszességük most már. Jól volt az úgy a hogy törént, a mint a következők megmutatták.

L. J. úrnak P-ez. Mást kérünk.

H- I. úrnak. Alkalmilag jön.

A „12 röpirat” egy figyelmes olvasójának. A jövő számban.

F. úrnak Budapest. Igaza van önnek: egy kereszény címítár (Adressbuch) összeállítása ma már nagyon is érzett szükség. Sok jóra való kereszény iparos és kereskedő, a kinek esetleg német neve van, az őket személyesen nem ismerők által zsidónak tartatik, míg a zsidó 50 krajczáros magyarok bolondítják a kereszény közönséget. Ezen a bajon alaposan segítene egy kereszény „Adressbuch.”

Azon, bizonyos oldalról célzatosan terjesztett hír ellenében, mintha a „Democritos” álnévű szerzőtől (Szüts és társánál Budapesten) megjelent „Tisza-Eszlár és Tisza Kálmán” című röpiratot e füzetek szerkesztője írta volna, minden további kommentár nélkül egyszerűen kijelentjük, hogy e röpiratot nem Istóczy Gy. írta, a ki nézeteit a zsidókérdésben saját neve és felelőssége alatt kizárólag a „12 röpirat”-ban szokta a sajtó útján a közönség elé terjeszteni.

Jusztinnak. A jövő számban.

Szegedre. Ajánljuk önnek is a mi praxisunkat: ne dolgoztasson semmit se zsidónál.